

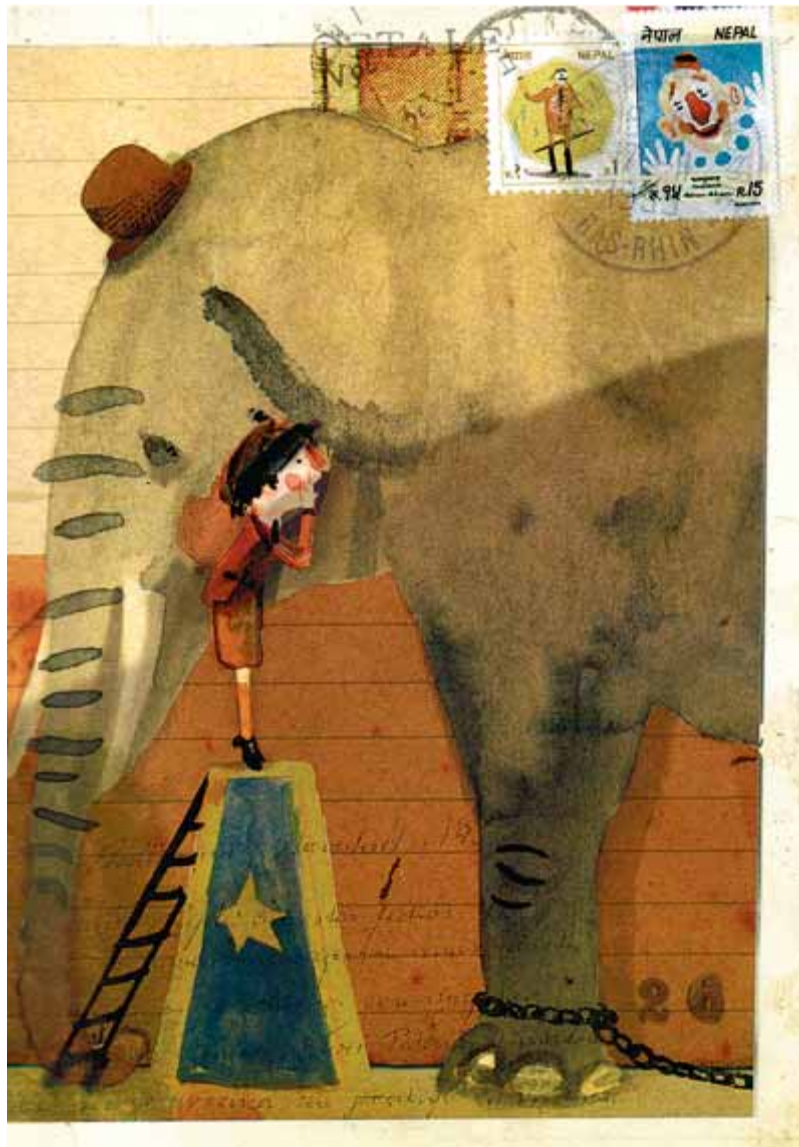
Llibre il·lustrat | Àngel Burgas & Ignasi Blanch

Il·lusió per correu postal

El subtítol de l'àlbum ens situa: *Una paràbola tradicional*. Explicada per Bucay i il·lustrada per Gusti. Una història agradable d'escoltar, la del nen que es pregunta per què l'elefant enorme del circ resta estacat a una cadena que, per a ell, seria ben fàcil de trencar. Però no ho fa, perquè està ensinistrat per no fer-ho. La resposta a la qüestió ve d'un savi que ha estat a l'Índia (molt Bucay, molt filosofia oriental, molt ves per on), però en Gusti ens ho transmet amb l'emoció de tornar a l'ahir, de posar els peus a l'imaginari del món del circ tradicional, les carpes de colors, els pallassos, els animals guar-nits. Un circ dels anys 50, de nens de pel·lícula de Charlot. Una època en la qual s'enviaven cartes amb paper i sobre, i postals, i s'enganxaven segells, i s'estampaven mata-segells de tinta.

L'elefant encadenat

Text: Jorge Bucay
Il·lustracions: Gusti
Traducció: J. Mulet
Editorial Serres
Barcelona, 2008
Preu: 14 euros
Pàgines: 48

Sobre aquest tipus de superfície treballa l'il·lustrador, combinant un munt de tècniques sobre una base d'aquarel·la, i manipula les imatges originals convertint-les en imatges pròpies que escampa per la superfície d'aquestes restes del correu postal i de fotografia antiga com vells fantasmes que es manifesten, carregats de poesia, lluny de la immediatesa dels mails i de les impressions digitals. Ho fa, a més a més, amb un treball exquisit de llum i ombra.

Gusti guia l'espectador, que esdevé un nen antic; un nen que es planteja un perquè, com tots els nens (d'ahir, d'avui i de sempre) que tenen dubtes. Les guardes i la tipografia són d'un carmí setinat. El tacte del record de tot allò que era màgic, que estava embolicat en cel·lofana i que venia de molt lluny. Ah, aquells dies feliços! I que contemporani resulta visitar avui aquells *affiches*, aquelles caravanes de circ i aquells barrets de bombí! Una paràbola sobre la llibertat en un món que encara avui és ple d'ensinistrats i cadenes.*

AMBAQUELLA ALEGRIA

EVA PIQUER

Xifres, lletres i finals feliços

No sé per què, però em sorprèn coincidir amb en Biel Mesquida a la secció de llibres de la FNAC Triangle, en una trobada d'Anna Gavaldà (sense accent) amb els seus lectors catalans. En Biel s'ha fet fan de l'autora francesa gràcies a la novel·la *El consol* (Edicions 62 i Seix Barral), que ha devorat en versió original. "He plorat amb aquest llibre. Feia mooolt temps que jo no plorava amb un llibre!", m'explica, entusiasmat. D'aquí a una estona, ell encetarà el torn de preguntes obert al públic i l'Anna, sense sospitar que es tracta d'un col·lega d'ofici, li agrairà l'esforç d'haver trencat el gel oferint-li un bombó. "Ho feia amb els meus alumnes, per animar-los a intervenir a classe", recorda.

Som, poca broma, davant l'escriptora francesa contemporània més llegida arreu del món. L'acte aplega a tot estirar un centenar de persones, comptant els assistents convençuts i els passavolants. Un poder de convocatòria més aviat discret, tenint en compte que l'autora (que es va donar a conèixer internacionalment el 1999, amb el recull de contes *M'agradaria que algú m'esperés en algun lloc*) no havia vingut mai abans de promoció a Barcelona. Però vaja, no seré pas jo qui valori la quantitat per damunt de la qualitat, més encara en el cas d'una dona que ha venut deu milions d'exemplars però es manté fidel al segell que primer va confiar en ella, Le Dilettante. I doncs? "Amb el meu editor no parlem mai de xifres, sinó de lletres".

Gavaldà, ho sabem tots els que som aquí, és amiga dels finals feliços. "Quan ets jove, vols destacar i t'atreuen els desenllaços brutals -apunta-. Però a mi els personatges m'empenyen cap a un cert optimisme. Un dia la meua filla em va dir que no li agradaven les històries que acabaven malament. La vida ja acaba prou malament". La literatura és un bon consol: ens convida a creure, ves quina cosa, que potser sí que algú ens espera en algun lloc.*

EL POEMA

Isabel Oliva
Girona, 1924

Títol poemari:
L'estoig del violí
Editorial: Viena

El temps empresonat

Volta la roda en moviment constant
percutint al ritme d'un cor cansat,
sínia closa, cargol incansable,
puja i baixa el nivell al fons de l'aigua,
ens mesura les hores
en la seva escala misteriosa.

Volta la roda del sol i de la lluna,
amb dits intangibles empeny l'eternitat

mentre goteja el rellotge d'arena,
un fil de llum líquida s'estira
en una successió d'instantos,
la màgia d'un moment,
la tornada repetida d'una cançó d'infant.

Llavors vaig entendre
l'incomprensible misteri del temps
atrapat dins la clepsidra.

